

bruges, om jeg saa maa sige, som Agitationsgrundlag for Statsanstalten. Det er jo sikkert, at Besiddelsen af en stor Reservefond i al Almindelighed er en Fordel for enhver som helst Anstalt og ogsaa for Statsanstalten, selv om den bag sig har en Statsgaranti. Endvidere er det jo sikkert, at det, at man kan lokke med, at de forsikrede ved eventuelle senere Bonuslove ville kunne faa Part i den store Reservefond, som Statsanstalten har opsparet, vil være et udmærket godt Agitationsgrundlag. Noget helt andet er, om man kunde forsvare over for alle dem, der have været forsikrede lige siden 1871, senere at gaa hen og uddele af de Summer, som ere blevne opsparede i Aarenes Løb, og som de efter de tidligere Bonuslove ikke have faaet nogen som helst Fordel af, altsaa at gaa hen og udbetale, om jeg saa maa sige i Agitationsøjemed, langt større Bonus, end der har været Tale om tidligere.

At den hele Reservefond skulde bevares af den Grund, tror jeg dog ikke, at man med nogen virkelig Ret vilde kunne forlange. Jeg synes, at det eneste, man med nogen Ret kan forlange, er, at de fremtidige Udsigter for Bonusudbetaling ikke blive mindre derved, at de 11 Mill. Kr. gaa ind i Statskassen, end de have været efter de gældende Bonuslove. Men atter her er det jo saadan, at de Beregninger, som ere lagte til Grund for Lovforslagets Bestemmelser om Bonusudbetaling, altid i nogen Maade maa hvile paa et Skøn, og for saa vidt de hvile paa virkelige statistiske Beregninger, hvad de gøre, er jo hverken jeg, eller jeg antager ret mange af Tingets Medlemmer i Stand til fuldt ud at kontrollere, om de statistiske Beregninger ere rigtige, som fra Statsanstaltens Side foretages angaaende, hvorvidt Bonus ogsaa i Fremtiden kan blive udbetalt med omtrent tilsvarende Beløb som tidligere. Jeg forudsætter, at de ere det, og jeg vil da gerne have Lov til at slaa fast som det næste, at heller ikke de, der for Fremtiden enten frivilligt eller ifølge Tvang benytte Statsanstalten for Livsforsikring, have nogen Grund til at beklage sig over, at der i Statskassen inddrages dette Beløb, 11 Mill. Kr., idet Udsigterne til at faa udbetalt en omtrent tilsvarende Bonus til den, som er bleven udbetalt i Henhold til tidligere og nugældende Bonuslove, ere saa godt funderede, som det i det hele taget kan forlanges.

Endnu har jeg kun tilbage at nævne et Spørgsmaal, som jeg mener kan have nogen Interesse, ja, som maaske endogsaa

turdé siges at være det Punkt af det nærværende Lovforslag, der har den største Interesse. Som bemærket af den højtærede Finansminister ved Forslagets Indbringelse, og, som det ogsaa fremgaar af Anmærkningerne, er det nemlig ikke alene et Lovforslag om at inddrage i Statskassen det nævnte Beløb af 11 Mill. Kr. og om at foretage den dermed i Forbindelse staaende nødvendige Forandring af Reglerne for Bonusudbetalingen, idet disse nemlig tidligere have staaet i Forhold til Reservefondens Størrelse, medens der i det Øjeblik, Reservefonden bliver disse 11 Mill. Kr. mindre, selvfølgelig maa gives andre Regler for Beregningen af Bonus. Men Lovforslaget gaar tillige ud paa foruden de to Ting, jeg her nævnte, at gøre Udbetalingen af Bonus til et fast Led i Anstaltens Tariffer. Medens det nemlig tidligere skulde vedtages enten for hver 5 Aars Periode, eller som nu sidst for 3 femaarige Perioder, om der skulde udbetales Bonus og efter hvilke Regler, vil efter denne Lov Udbetaling af Bonus gaa ind under de øvrige Tarifbestemmelser, saaledes at de, der herefter forsikre sig, have Lov til at gaa ud fra, at det bliver noget fast. Og det betyder, saaledes opfatter jeg det paa den anden Side, at ogsaa de Tariffer, der angaa Præmiebetalingen, ville forblive de bestaaende, saaledes at man arbejder paa det samme Grundlag som i de senere Aar og fastholder de Tariffer, der angaa Præmiens Størrelse eller Indskud en Gang for alle. De ere større, end de efter alle Beregninger egentlig behøvede at være, men samtidig siger man til de forsikrede, at hvert femte Aar skulle de faa tilbagebetalt, hvad de have betalt for meget, saaledes at man egentlig beregner Præmiernes Størrelse bagud. Dette kan jo i nogen Maade siges at være et Principspørgsmaal, om man skal gaa til at nedsætte Tarifferne med Risiko for, at der bliver kun lidt eller slet ingen Bonus, eller om man skal fortsætte med de høje Sætser mod saa at være saa sikker, som man i det hele taget kan være det, paa at faa Bonus. Hvilken af disse Veje, der maa anses for den heldigste baade fra de forsikredes og Anstaltens Synspunkt, og Spørgsmaalet om, paa hvilken af disse Maader, man faar de fleste ind i Anstalten, ved de lave Præmier eller ved den store Bonus, det er vel det, som nærmest maatte kunne blive Genstand for en mere indgaaende Overvejelse. Jeg skal ikke komme dybere ind paa det her. Jeg gaar ud fra, at denne Sag egner sig bedre til Drøftelse i et Udvalg og anbefaler der-